

EEN PAAR BEGRIPPEN OVER DE KOMENDE TIJD.

Je moet beginnen met een grondstelling, dat is nu eenmaal nodig. En dan kun je dit misschien het beste zo zeggen; of er is alleen toeval in het heelal, of er is een wet. Is er een wet dan moeten wij ook veronderstellen dat er iets is wat die wet voortbrengt. We kunnen die wet niet bewijzen, ofschoon als je dat zo narekent het dus mogelijk is dat er miljoenen werelden zijn net als de aarde, wanneer er nl. een wet is, waardoor onder bepaalde omstandigheden leven geboren wordt. Is die wet er niet, kan het een toeval zijn, en dan is de mens niets, dan is hij stroomloos, dan zweeft hij in de ruimte.

Nu zult u begrijpen dat die wet er wel is. We zien uit heel veel gebeurtenissen, uit heel veel voorvallen al, dat er een zekere wetmatigheid in het leven bestaat. En daarom beginnen we altijd met te zeggen: "Er is een God". Maar dan moeten we ook verder gaan. Wij kunnen de God die er is, nimmer volledig kennen. Het is ons niet mogelijk met menselijke middelen en woorden ook maar een deel van die God naar waarheid uit te drukken. Het is natuurlijk een slag voor een hoop mensen die doen aan theologie e.d. en die daarmee bewust of onbewust proberen om Gods wezen en werken in menselijke woorden te definiëren. Je kunt het eenvoudig niet doen en daarom zul je in die nieuwe leer waarschijnlijk ook horen: praat er dan ook niet over.

Een andere vraag is hoe we die God moeten benaderen. En daar komt dan die oude vraag van goed en kwaad weer op de voorgrond. Wanneer wij zeggen dat er goed en kwaad is, dan moeten we dat of vanuit ons eigen standpunt zeggen, of we moeten aannemen dat er niet één God is, maar twee Goden. Het laatste is ergens onaanvaardbaar, een geloofspunt misschien en wordt in die nieuwe leer als volgt geredeneerd. God in de schepper van al het bestaande het is zijn Wil en zijn Kracht waardoor alles tot stand wordt gebracht inclusief de tijd. Dientengevolge zal alles, waar het volgens Gods wil en naar Gods wil bestaat goed zijn. Het is in overeenstemming met het Goddelijke. Dan zijn wij niet in staat een werkelijk geldig oordeel af te geven, waardoor wij een onderscheid maken tussen de waarde in de schepping.

En dan zit je ermee. Je zegt zo graag dat je beter bent dan een ander, maar die ander kan op zijn manier net zo goed, of beter zijn dan jij bent. En dan kom je tot het criterium van goedheid. En dat moet je in zo'n leer dan stellen: de mens die naar beste vermogen de in hem erkende Goddelijke waarde en Goddelijke wil, ook wanneer bij deze niet verder kan omschrijven, tot uitdrukking brengt leeft goed. Degene die dit niet volgens beste bewustzijn doet volbrengt weliswaar de Goddelijke wil, zijn bewustzijn heeft daaraan echter geen deel en daarom is dit voor hem niet goed.

Maar dan kom je aan punten die dus heel wat kwetsbaarder zijn. Bv. bezit kan niet werkelijk bestaan. Nu dan weet u dan staan de mensen op hun achterste poten. Gezag dat niet direct uit God in de mens geopenbaard wordt kan niet werkelijk bestaan. Waar moeten we dan naartoe. Dan wordt er gezegd, al het mogelijke is ook al het goede. Dan zitten we, moet ik dan mijn bezit weggeven of niet? Daar wordt niets over gezegd. Er is helemaal geen definitie verder van bezit of bezitsloosheid. Je moet een ander respecteren in zijn eigen waarde, wanneer die ander bezit heeft en dit is voor hem belangrijk, kun je dus niet, zonder die mens eigenlijk op een of andere manier van jouw standpunt uit verkeer te benaderen, zijn bezit afnemen. Tenzij hij het vrijwillig geeft. Dat is een andere kwestie. Je kunt ook niet zeggen dat je het recht hebt om bv. iemand die arm is te helpen. Ja als hij erom vraagt, misschien. Maar het kan heel goed zijn dat zijn of haar leven of wijze van leven ideaal is voor die persoon. Alleen wanneer er hulp gevraagd wordt mogen we die geven. Want we mogen dat Goddelijke niet aantasten. Wij moeten voor onszelf en in onszelf het scheppingsplan a.h.w. beseffen en bewust waar gaan maken.

Dan wordt het misschien wel heel moeilijk wanneer je vragen te berde gaat brengen bv. als: Is dus de menselijke wet tegen God of uit God? En dan is het antwoord: de menselijke wet is een van die dingen die wordt voortgebracht door de mens uit het totaal van de Goddelijke mogelijkheden. U hoort het, het is net een soort Catechismus. En dan wordt er onmiddellijk

aan toegevoegd. Deze wet ontleent echter haar waarde slechts aan de gemeenschap, die haar in haar geheel ontkent of erkent. Indien de wet ontkend wordt door de gemeenschap, zal zij teniet gedaan worden. Indien zij algemeen wordt erkend is zij geen wet, meer, maar een bewuste wijze van leven.

Er zit iets in. Je zou kunnen zeggen dat een gemeenschap haar eigen waarde en waarheden, op een gegeven ogenblik, in algemeen aanvaarde regels tot uiting, brengt. Maar wanneer ze het met die regels niet eens is, dan is elke poging om die regels desalniettemin op te leggen, dus een aantasting van het Goddelijk recht van de mens om zichzelf te zijn. Daar is natuurlijk heel wat over te zeggen en u moet niet denken, vooral niet denken, dat ik wetteloosheid predik. Wanneer dus op een stuk grond een gemeenschap mensen leeft en dat aantal wordt groot genoeg, bv. bij een groep van 20 of 30 mensen dan zijn er dus regels nodig. Naarmate de aantallen groter worden, zal men aan de ene kant neer regels nodig hebben en aan de andere kant zullen de mensen persoonlijk dus minder te zeggen hebben, tegenover die regels. Maar we mogen dus nooit zover komen dat er een wet is die a.h.w. buiten de mens om wordt gehanteerd. De mens is de wet, zover het een menselijke wet is. God is de wet voor het geheel van het zijnde, en God openbaart zijn wet in de mens, in het geheel van de schepping.

maar nimmer door middel van wettelijke voorschriften. Op die manier wordt het dus duidelijk dat die nieuwe leer in vele opzichten wat anarchisch aandoet. Het is een beetje tegen het gezag, zoals het op het ogenblik wordt gezien. En er komen punten bij die bv. voor een kerk heel pijnlijk kunnen zijn, want als het punt geboortebeperving hierbij gaat in het geding komen, dan wordt dus eigenlijk ook duidelijk dat dit de verantwoordelijkheid van de mens zelf is. Er is niemand die het recht heeft te bevelen voort te brengen en niemand die het recht heeft u te zeggen dat u dat niet moogt doen, maar er is een criterium. Een kind dat geboren wordt is dus, in kosmische zin, je naaste. Je moet dus. Zolang die naaste blijft vragen in staat zijn om te geven. Anders gezegd: op het ogenblik dat je voor het kind niet meer de nodige aandacht op kunt brengen, dat je niet over de middelen beschikt om dat kind de juiste kennis bij te brengen, zul je niet voort mogen brengen. En dan is het helemaal niet belangrijk welke middelen je gebruikt daartegen, of op welke manier die beperking tot stand komt, dat doet verder niets ter zake. Want alle mogelijkheden en middelen die er bestaan, zijn deel van de Goddelijke schepping, en als zodanig, mits met goede intentie gebruikt, goed. Pijnlijker wordt het nog wanneer je dan daarbij een onderwerp al seksualiteit betreft. De seksualiteit is over het algemeen een heel precair onderwerp, de mensen menen dat ze daar een bepaalde bestemming aan moeten verbinden en anders is het niet goed, maar het is er, het is geschapen en het is niet alleen als een voortbrengingsmiddel geschapen. Het is dus een deel van het leven en beleven van de mens. Als zodanig is het dus ook niet te beperken of in wetten te vangen, buiten de innerlijke wet van de mens zelf. En daarmee vallen dus eigenlijk alle taboes, die er bestaan op dat terrein, ook weg. Maar er komt iets anders voor in de plaats. Ik zeg er dat uitdrukkelijk bij, omdat u niet denkt dat die nieuwe leer nu alle remmen los wil gooien zonder meer. Wanneer ik in mijzelf ook maar een ogenblik denk dit is niet juist, dan moet ik daarop reageren. Het kan mijn besef van het Goddelijke zijn. Ik mag dus op dit of ander terrein alleen datgene doen, wat ik van ganser harte goedkeur. En wanneer ik dat doe kan ik er ook zeker van zijn dat ik mijn deel speel eigenlijk in het totaal van de schepping.

Die nieuwe leer is op het ogenblik pas in wording. Er zijn niet zoveel mensen die daar al wat van weten. De wereldmeester zal ongetwijfeld meer aantoevoegen, maar we hebben op het ogenblik van de wereldleraar ongeveer een 500 actieve gelovigen en dan ongeveer een 100.000 mensen die wel kennis dragen van die leringen maar ze niet actief volgen, voornamelijk in het Oosten. Dit alle dat lijkt eigenlijk erg stoffelijk en daarom hop ik dat u het mij niet kwalijk neemt wanneer ik daar ook nog wat over zeg.

De mensen denken heel vaak dat je een godsdienst kunt scheiden van een maatschappij. Dat is waar voor zover het een maatschappelijk bestel betreft. Dat is nimmer waar voor zover het de maatschappelijke beleving van de mens zelf betreft., Een godsdienst vormt de maatschappij. Wanneer je kijkt naar de wereld waarin jezelf leeft, dit westen, dan kunt u zeggen dat is voortgekomen uit het Christendom en als je verder gaat kijken dan je neus lang is dan kom je tot de conclusie dat dat Christendom eigenlijk helemaal niet belangrijk is geweest, bv. in de dagen van de eerste Christengemeenschap in Jeruzalem. De belangrijkheid komt pas in de dagen dat Paulus zijn reizen maakt vooral in de richting van Griekenland Petrus zetelt in Rome. Waarom? Wel heel eenvoudig. Op dat ogenblik is er dus een behoefte. Die behoefte bestond in een maatschappij vol onzekerheden. Er waren leerstellingen die misschien

het Christendom zouden kunnen vervangen. Ik denk aan de Mitradienst maar die te sterk beperkt waren, o.m. door een inwijdingssysteem en een sterke rangorde, die bij de eerste Christenen dus niet zo bestond. Het gevoel van saamenhorigheid, het gevoel van betekenis en macht te hebben was, voor de vele machtelozen, (en dat was het merendeel van het oude Rome) een zeer belangrijke stimulans. Door de beantwoording dus van de leer, aan de behoefte van de mens, werd het Christendom groot en machtig. Werd het zo sterk dat het niet kon worden uitgeroeid door de Keizers en dat zelfs de politieke verwarring, in de strijd van Constantijn, absoluut niet in staat het Christendom te breken. Het heeft uw wereld bepaald. Nu zegt u ja, maar dat was het Christendom, de enige ware leer ja. Ik kan u hetzelfde duidelijk maken omtrent bv. de Islam. Mohammed word meestal voorgesteld als een epileptische kameeldrijver. Maar wanneer wij de historie nagaan, de gekende feiten, dan blijkt dat die Mohammed zeker niet een kameeldrijver was, maar hij was een heel snel karavaanleider, en dat was meestal een tamelijk rijk man. Toen hij twist kreeg met Mekka vluchtte hij naar Medina de havenplaats. Medina die hij soms zelfs de gezegende noemt en hij wordt daar kalief, dus een soort van burgemeester en van daaruit geeft hij verdere openbaringen, dat is het zg. tweede deel van de Koran voor de Atjeh en hij verenigt onder zijn vlag de zwervende stammen van Arabië, en daarmee begint dan de Heilige oorlog. Het is dus niet met gelovigen maar met mensen die als trekkende een grote twist hebben, de stad Mekka domineert. Zij mergelt a.h.w. de zwervende stammen uit. Medina, onder invloed van Mohammed, doet dat niet. Het wordt dus een magneet voor die mensen en wanneer ze horen dat Mekka dat hen dus steeds, laten we maar eerlijk zijn heeft afgezet en misbruikt, zou kunnen worden aangevallen, vergeten zij hun onderlinge twisten en volgen zij Mohammed. De leer kan heel goed zijn, maar de voortplanting van de leer ligt weer in het bestaan van een sociale behoefte waaraan de leer tegemoet komt.

Een godsdienst, of een algemeen aanvaarde leer, zal niet aanvaard worden om de geestelijke waarde ervan. Zij zal a-priori aanvaard worden en macht gewinnen omdat zij aan de behoeften van de wereld tegemoet komt.

Wanneer wij dus horen over de wereldleraar, de wereldmeester dan is het duidelijk dat deze hun leer zullen moeten brengen in een gebied waarin het behoefte element bestaat, of van waaruit het gebied bereikt kan worden waarin een behoefte element bestaat. Azië is op het ogenblik de meest losgeslagen gemeenschap die je denken kunt. De oude tijd is afgelopen en aan de nieuwe tijd heeft men zich niet aangepast. Het is een gebied waarin de sociale revolutie veel sneller gaan dan de menselijke geest kan bijhouden. Hier heeft de nieuwe leer dus de meeste mogelijkheden, en het is opvallend dat ook de oplossing van de moeilijkheden in Azië veel meer eigenlijk worden bereikt langs deze leer dan elders. Europa heeft een vaste kerk, een vast bewind, er is een vaste economie. We zullen niet zeggen dat het een goede is, maar ze is er. In India is dat er voor de meeste mensen helemaal niet. Voor hen is het idee van gelijkwaardigheid met anderen op zichzelf al heel belangrijk. Het gevoel van verplichting dat dus ligt in het denkbeeld: "Een ander is deel van God, ik ben dus, wanneer hij mij om hulp vraagt, verplicht hem die hulp te geven", past enerzijds bij de oude denkwijzen, denk eens aan de legenden van Fohie bv. en aan de andere kant sluit het volkomen ineen bij de behoeften die nu bestaan. Een groot gedeelte van de ellende in India is niet ontstaan alleen maar door een voedseltekort, al speelt het een rol. maar door het feit dat niemand eigenlijk bereid is een andere gemeenschap te helpen ten koste van eigen reserves of zekerheid. En wanneer we het zo bekijken, dan kunnen we ons dus voorstellen dat voor die mensen alleen al het idee. "Wanneer een ander een beroep op mij doet dan antwoord ik". Maar die ander die heeft ook de plicht om te antwoorden. Mijn vraag is geen gebedel. het is een constateren van een behoefte en daar moet, een antwoord op komen. Dat dit enorm attractief is! Dan moet u ook niet vergeten dat een groot deel van Azië vooral in China, zijn goden is kwijt geraakt. Zeker de oude filosofieën, de oude klassieken worden nog gelezen, maar dan grijpt men toch eerder naar Confucius, K'Oeng Foetze, dan naar Lau-tze, de meer mystieke kant van de leer. Dichters als Li-tjen die grote mystici waren en goede leermeesters, zijn eenvoudig vergeten. Daar is aan de ene kant geen God meer en aan de andere kant is er een enorme behoefte aan iets meer dan de leuze van eigen grootheid alleen. Er is een sterk gevoel van saamenhorigheid, maar die saamenhorigheid kan niet bestaan binnen het te starre partijsysteem dat er op het ogenblik gehandhaafd wordt. Er moet een andere vorm gevonden worden. Ook hier is deze leer dus bijzonder attractief. En wij moeten dan ook wel aannemen dat deze nieuwe wereldleer in het Oosten het eest vaste voet zal krijgen. Denk niet dat dat ontstellend snel

gaat, en wanneer het eenmaal gebeurt, dan zullen de meeste Europeanen erover denken als een eigenaardigheid of een nieuwe ketterij. Dat doet echter weinig terzake. Wanneer wij tenminste de moeite nemen om na te gaan wat er verder gebeurt, wanneer je die leer volgt.

Ik kan u nu wel alle artikelen des geloofs op gaan sommen, het zijn er meer dan 24. Maar ik kan volstaan met u duidelijk te maken dat het contact met God, het bewust zoeken naar de Goddelijke Wil in jezelf bepaalde resultaten moet hebben. De mens raakt los van de menselijke redenering, van de menselijke werkelijkheid. Hij zal zelfs niet meer proberen om zijn eigen handelingen en acties voor zichzelf te rationaliseren, te verklaren. Bij zal datgene wat hij voelt als een Wil Gods, uitvoeren.

En daarmee vallen, voor het eerst misschien wel, een groot aantal remmen weg voor het volledig gebruik van de menselijke faculteiten. Want je hebt veel meer mogelijkheden dan normalerwijze tot uiting komen, dat weet je. Nu wil ik helemaal niet zeggen dat al die mensen eens telepaat, dat ze teleportatie bedrijven of zo, maar zij zullen steeds sterker en juister aanvoelen wat er rond hun is. Ze zullen a.h.w. hun ogen open gaan doen voor de astrale wereld, die een grote invloed op de stoffelijke kan hebben, zij zullen ook de samenhangen beter aanvoelen dan een gewoon mens, en dat betekent dat ze vanuit normaal standpunt vaak geniale conclusies trekken. Niet omdat ze ze beredeneren maar omdat ze juist zijn. Het gaat vaak, vanuit het huidig standpunt, er krankzinnig aan toe, maar zij kunnen iets doen wat niet erkend wordt nog door die wetenschap maar wat bestaat. Ze vragen zich niet meer af hoe moet ik een zieke genezen, maar ze voelen het is de Wil dat ik die zieke genees en ze doen het. Ze vragen niet hoe, dat komt vanzelf. Ze staan voor een probleem, ze gaan niet kijken wat de logische oplossing is of de wetenschappelijke oplossing, al zullen ze ongetwijfeld van hun kennis gebruik maken om hun ingeving, vorm, gestalte te verschaffen. Ze zullen eenvoudig het probleem en zijn oplossing innerlijk voelen, ze zullen handelen, en in het handelen eerst komt de mogelijkheid om wat ze doen en wat ze willen enigszins te omschrijven. Er ontstaat dus een totaal nieuwe geestelijke ontwikkeling. Door die geestelijke ontwikkeling zou de wetenschappelijke en de maatschappelijke superioriteit van het avondland wel eens kunnen worden aangetast. Maar alweer een geluk, die superioriteit wordt alleen bereikt krachtens het aanvaarden van het recht van eenieder op zijn eigen wijze te bestaan en te leven. We behoeven dus niet bang te zijn dat er een agressie uit voortkomt. Verder is dat innerlijk bewustzijn het gevolg van een antwoord gegeven op een vraag. Er zal een tijd komen dat dat Oosten, terwijl die wereldreligie nog lang niet algemeen erkent is, en misschien alleen maar als een soort sekte bekend staat, een antwoord kan geven op de vele vragen die voor het westen op het ogenblik onoplosbaar zijn. Een geestelijke ontwikkeling die op den duur misschien nog veel verder kan leiden, maar dat is een speculatie die te ver in de toekomst ligt. Voor u is dunkt mij nu belangrijk u af te vragen:

1. Of het gestelde aanvaardbaar en logisch is, of het mogelijk is.
2. Lijkt me belangrijk de vraag of deze nieuwe leer en haar denk en leefwijze voor u wel bruikbaar is, of ze aan te passen is in uw eigen maatschappij.

Wanneer het goedvindt zal ik ook daarop een antwoord proberen te geven. Dan beginnen we met punt 1. Het geeft niet in welke God we geloven. D.w.z. welke naam we hem geven. Eenieder die in een God gelooft, is met ons verbonden in de erkenning van die God. De godsdienstige scheidingen zijn een kwestie van belevingswijze, niet van waarde. Als we daar eens mee beginnen. Dat we niet zeggen dat een katholiek beter of slechter is dan een protestant, een katholiek of wat anders, maar gewoon zeggen; wij zoeken allen diezelfde God en beleven dit zoeken op onze eigen wijze, dan zijn we al een eind verder. Ik geloof dat dit verder zou moeten worden doorgezet zelfs. Je zou moeten zeggen het is niet belangrijk of je nu wel dan niet katholiek gedoopt bent, of helemaal niet gedoopt. Wanneer een mens in een gemeenschap of kerk op dat ogenblik van zijn bestaan voelt God te kunnen vinden, dan moet hij het recht hebben om desnoods als ongelovige te communie te gaan, aan een Avondmaalstafel aan te zitten, dit in zijn recht, elke mens heeft het recht om God te ontmoeten. Niemand kan zich de meerdere noemen van een ander die in God gelooft. Ik weet dat dat natuurlijk niet helemaal door te voeren is, maar wanneer uzelf er zo over gaat denken, dan heeft u al veel gedaan voor de broederschap onder de mensen. Een groot deel van de twist en verdeeldheid komt mede voort uit een verschil, van religie gepaard gaande met een eenzijdig superioriteitsbesef.

In de tweede plaats de kwestie van: God is mijn wet, Dat mag ik wel degelijk doorvoeren. Wat ik in mijzelf als juist gevoel, is juist. Maar wat mijn naaste in zich denkt en gevoelt kan ook

juist zijn. ik kan niet bepalen of mijn denkwijze voor die ander juist is. In een maatschappij zou een mens dus moeten leren te handelen volgens zijn innerlijke stem, met een zeer groot respect voor anderen, ook voor hen die die gemeenschap regeren of vormen. Alleen daar waar absoluut geen overeenstemming te vinden is, daar zou je de Goddelijke wet, zoals je die in jezelf kent, eerst moeten volgen. Het lijkt me dus heel goed mogelijk om, in uw eigen leven, ook deze nieuwe vrijheid wat meer naar voren te brengen. Een contact met God is een contact met de eeuwigheid. Het is geen contact met de tijd. Als je in jezelf dat contact zoekt, dan moet je niet afgaan op het verleden. Dat klinkt natuurlijk een beetje vreemd maar wanneer ik spreek en zeg (ik citeer een Chinees denker) "Ik sta voor deze muur, die als ik uitgesproken ben ben, ik niet degene over wie ik sprak". Mooie zin, moet je eens over nadenken. Maar het is logisch. Door te zeggen "ik sta bij de muur", heb ik in mijn besef een nieuwe waarde gewekt, ik ben niet meer precies dezelfde als degene die zich dit nog moest realiseren. Of die het contact met de buitenwereld door deze mededeling nog niet had gelegd. Ik verander voortdurend. Er is daarom geen vaste wet af te leiden uit het verleden voor mijzelf. Elk ogenblik van mijn leven begin ik opnieuw, en elk ogenblik van mijn leven zal ik dus, zonder mij af te vragen wat geweest is, proberen om datgene, wat nu volgens mij juist is te volbrengen. Dat is voor veel mensen erg lastig. En toch zou ik die raad willen geven ook wanneer die nieuwe leer nog helemaal niet gekend is of misschien niet volgen kunt. Probeer elk ogenblik opnieuw te beginnen. Dan zult u ontdekken dat uw leven uiteenvalt in een aantal betrekkelijk korte episoden die, wat gevolgen betreft, eigenlijk heel weinig invloed hebben. Wanneer u zich beroept op het verleden, verscherpt u de oorzaak en gevolg werking waardoor de toekomst meer bepaald wordt. U kunt zich zo een grote vrijheid verwerven.

Dan in er nog een punt dat belangrijk is. Alle menselijke kennis, alle menselijke omschrijving, regeling, is niets anders dan het kader waarin u leeft. Dat de wetenschap nu weet is misschien nu belangrijk, morgen belachelijk. Wat u in uw, wezen weet als deel van het Goddelijke, ook wanneer u er geen woorden voor vindt, wanneer u geen maatstaven in de wereld kunt vinden om het te weten, is eeuwig. Probeer ook in uw zakelijke, uw wetenschappelijke, uw dagelijkse beslommingen, dat eeuwige meer naar voren te brengen.

Dan een laatste punt: bezit is eigenlijk een kwalijke zaak. Niet voor degenen die het heeft natuurlijk, zo denkt men er niet over. Bezit is een verantwoordelijkheid, het is een zorg. Het kan in vele gevallen een groot bezwaar zijn. Nu denkt u dat een tekort aan bezit diezelfde bezwaren in zich bergt. Het blijkt echter dat zij veel geringer zijn. In de eerste plaats zijn de problemen vaak gemakkelijker op te lossen. In de tweede plaats zal, wanneer je het element van zorg dat de mens dus kent, vanuit zijn bezit denken, uitschakelt over het algemeen veel minder energie vergen en zij laat een veel groter innerlijke zekerheid en vrijheid over. Probeer dus a.h.w. alle zorgen voor uw bezit te beperken. Probeer eerder te leven zoals u moet volgens uw innerlijk, dan te leven volgens de uiterlijke omstandigheden en uw bezittingen zoudt moeten doen.

Wanneer ik dat allemaal zo zeg, vraag, ik me af of het zin heeft. Het is natuurlijk belangrijk, heel wat belangrijker dan de meesten van u beseffen. De vraag is alleen kunt u er werkelijk iets mee doen. Kunt u begrijpen wat ik gezegd heb. U heeft het wel gehoord maar heeft u het ook begrepen. En dat, dat is een vraag waarop ik geen antwoord geven kan en ook niet mag. Wat ik u geef en wat mijn collega's ook zo vaak u geven, is iets dat u vrijelijk wordt aangeboden, maar waarvan u zelf moet nemen volgens uw eigen wezen en zelfs uw eigen believen. Wij kunnen niet uitnaken wat juist is voor u, dat kunt u alleen zelf. Wij kunnen onze denkbeelden geven, maar wat voor u juist is, kunt U alleen zelf constateren. Dat is de grote moeilijkheid. Wanneer we dan toch deze dingen naar voren brengen en dat gebeurt op het ogenblik over bijna de gehele wereld, dan is dat niet zozeer omdat we hopen dat de mensen daar: onmiddellijk rijp voor zijn, wij hopen eerder dat de mensen een zeker reserve kweken waaruit ze kunnen putten, wanneer de omstandigheden veranderen. De nieuwe leer zal voor u nooit de godsdienst zijn die een groot deel van de wereld regeert. Daarvoor duurt het te lang. Maar de inhoud daarvan, de werking die ermee gepaard gaat; dat zijn waarden die op het ogenblik bestaan. En juist wanneer uw eigen wereld en uw eigen waarden wankel worden, is het misschien goed dat u zich herinnert dat u in uzelf een grotere wet en een grotere werkelijkheid draagt. U bent zelf voorbereid. Er is zelf; een poging gedaan om een kern een

bijzondere voorbereiding te geven, dat weten we. Maar wat wij zeggen is de voortzetting van dit alles. Het is een vernieuwing waarvan u misschien weet. maar het is een vernieuwing die u praktisch zult moeten leren erkennen en ervaren. We hebben heel vaak gezegd het experiment is noodzakelijk, zonder het experiment kom je niet verder. De mensen hebben geëxperimenteerd maar ze hebben dat gedaan met het idee nu moet een ander, de geest bv. maar eens zorgen dat er wat komt, ze hebben niet begrepen dat ze ook zelf moesten doen. Daarmee is het wel belangrijk dat dit wordt gezegd.

Het is ook voor België belangrijk. Het respect voor de evennaaste is niet altijd even groot. Het gevoel van wederkerige verantwoordelijkheid en noodzaken op een vraag te antwoorden, ook wanneer dat moeite en tijd kost, of wanneer het eigenlijk je niet bevalt, bestaat nog maar in heel beperkte mate. Daarom in het is het in dit land belangrijk dit te weten, er iets mee te doen.

U kunt niet ineens alle geloofswaarden of kerkelijke waarden terzijde stellen, maar u kunt wel in al datgene waarin u bent opgegroeid zoeken naar de diepere waarde. De diepere kennis, want zo lang voor u een godsdienst iets is dat God tot u brengt, terwijl u weigert tot hem te gaan, is het waardeloos. Maar zodra een godsdienst, een geloof, een leefwijze, voor een mens een methode wordt om in zich die God te ontdekken en te vinden, is ze belangrijk. Zeker het past hier en het is noodzakelijk, ook bij de bestaande godsdienst. Het is niet nodig om die dingen te veranderen, het is belangrijk de waarheid daarin te beleven maar dan zo intens dat er niets anders meer bestaat. Die waarheid dan ook niet uit te drukken alleen, of te limiteren alleen tot datgene wat de godsdienst juist of aanvaardbaar acht: uzelf zijn. Als u misschien als achtergrond het katholicisme hebt en denkt dat dat eigenlijk niet hoort dan verwijs ik u alleen naar de archeographie. Wanneer u de levens van vele heiligen leest, zelfs van de grootste, van bepaalde grote kerkvaders ook, dan zult u zien dat deze mensen, die nu als heiligen worden geëerd na hun dood, tijdens hun leven werden beschouwd als gevaarlijke aantasters van het kerkelijke gezag, als mensen die de wereld ten verderve zouden voeren. Dat heeft men zelfs van Franciscus van Assisië gezegd. Bedenk dat en wanneer u zich afvraagt, of je ooit maar een stap verder kunt komen met God, die God in jezelf, kan ik; ook daar een antwoord op geven. Het kenmerk van een juist beantwoorden van het Goddelijke en de Goddelijke wet in je is geluk. Meer dan vreugde, geluk. Het is nl. het jezelf ontheffen van de strijdigheden in je wezen. Het is de oplossing van je problemen en het is bovenal misschien wel een uit bannen van de angst. Wanneer je met God bent in jezelf, wordt je misschien niet oud, je wordt misschien ouder in het oog van de mensen maar voor jezelf ben je niet oud. En je drukt dat ouder worden, of dat innerlijk jong zijn, niet uit in eisen aan de wereld maar in een kracht die je bent in de wereld en dat is heel iets anders.

Het is dwaas om te denken dat een mens, die dicht bij zijn God staat, ellendig moet zijn of moet lijden. Wie God in zich vindt is gelukkig. In zoverre kunt u er dus heel wat mee doen.

Ik hoop dat u hierover zult nadenken en vooral u eens zult afvragen hoe u er zelf iets mee kunt doen en ook dat u zult proberen om innerlijk, en tegenover uw naasten, iets van hetgeen u gehoord hebt in praktijk te brengen.

Goeden avond vrienden.